

1

DE BRUG NAAR EEN NIEUWE WERELD

Een hand gleed onder zijn hemd. Zachte vingertoppen volgden zijn ruggenwervel naar boven.

‘Hou op, Mir.’

‘Mijn Vectoren verraden me.’

Var zag haar gouden aura inderdaad achter zich. Het maakte niet uit dat zijn ogen gesloten waren en dat zijn gezicht naar de andere kant was gekeerd.

‘Je gedrag verraadt je. Ik zweer dat ik je hand eraf hak als ik hem nog eens op mijn lichaam voel.’ Het was niet de eerste keer dat Var dat zwoer.

Toen hij zich omdraaide staaarde hij in een gezicht dat na drie jaar van irritatie en gekibbel nog even mooi was als de eerste keer dat hij het had gezien. Mirs goudblonde haar was hoog opgestoken waardoor de prachtige golving van haar nek en schouders te zien was. Haar donkerrode jurk spande niet rond haar lichaam, maar verhulde haar perfecte vormen evenmin.

‘Waarom blijf je je verzetten?’ vroeg ze. ‘Je weet toch hoe de zaken liggen. Wij zijn de laatste echte tovenaars. Alleen door met elkaar te trouwen kunnen we de bloedlijn zuiveren.’

Var schoof een stukje van haar weg. Hij werd nog liever gespietst aan de scherpe neus van een harpij dan dat hij met zijn zus huwde.

‘De zon is onder.’ De prinses stak zijn sabel naar hem uit. Het wapen zat veilig in de schede. ‘Ik neem aan dat je nog steeds alleen wil gaan?’

‘Ja, alleen ben ik sneller en val ik minder op. Maar het leger moet paraat staan als ik roep.’

‘Wat als ik je niet hoor? Misschien komt je magie niet door de Grote Muur.’

‘Je zal me horen.’ Var veerde overeind en keek de schemerige grot rond. Zijn tot de tanden bewapende soldaten zaten zo dicht op elkaar dat de witte schijn van de vloertegels niet te zien was.

Voor hij nog iets kon zeggen ontplofte de grot voor zijn ogen. Het wit brak uiteen in bruin en grijs en Var staarde omhoog naar een gezicht zonder ogen, omlijst door haar dat even blond en sluike was als dat van Mir. De vrouw opende haar hand en het veelkleurige oog in haar handpalm staarde Var opengesperd aan.

Ogen heeft ze niet, klonk een krakende stem, zo luid dat Var er op slag hoofdpijn van kreeg. Toch ben ik bang, zo bang, voor de Buiger die alles ziet.

‘Weer een visioen?’ Mirs zucht verjoeg de beelden.

Vocht sijpelde tussen Vars vingers door en liep over de rug van zijn handen. Toen hij zijn hoofd losliet, beseftte hij dat het zweet was.

‘Als dit zo doorgaat...’ Var haalde piepend adem. ‘... ben ik dood voordat ik de kans krijg om de wereld te redden.’

Hij dacht dat hij wel begreep wat het visioen wilde vertellen, maar waarom bleven de beelden dan komen? Dat blonde wezen, de Buigmoeder, had hem lang geleden verteld dat hij geen tovenaars was. Als gevolg van haar woorden had Var jarenlang zijn krachten onderdrukt. Ondertussen was hij er zeker van dat zij en

haar Buigers verantwoordelijk waren voor de dood van zijn zus Rave. Eigenlijk had hij dat altijd geweten. Het rode vuur ontstond vaak uit het niets en het kon zich heel vlug verspreiden, maar het was nog nooit zo snel gegaan als op de dag dat het Var verminkte en zijn zus levend verkoalde. De Buigmoeder moest dat vuur op een of andere manier hebben opgeroepen. En nadat ze Rave had vermoord, manipuleerde ze zijn overgebleven zus, Zia, eveneens de dood in. De Buigmoeder wilde iets van Var en voor ze het kreeg moest hij dat wezen uit de weg ruimen, maar hoe? Daar gaven de visioenen geen antwoord op. De soldaten die hij op het Buigershof had afgestuurd waren nooit teruggekomen en toen Var er zelf naartoe was gegaan, was hij er niet eens in geslaagd om de ingang te vinden.

‘Ik wou dat ik kon helpen.’ Mirs hand voelde koel tegen zijn gloeiende wang. Het irriteerde hem mateloos dat ze zijn linkervang aanraakte, zoals gewoonlijk. De prinses meed de rechterhelft van zijn lichaam alsof de golven en plooiën van zijn oude brandwonden even scherp waren als messen.

‘Mantel!’ riep Var naar een van de jongens die tussen de soldaten holden.

De knaap staarde met grote ogen naar hem omhoog. Zijn mond ging open, maar er kwam geen geluid uit.

‘Wat ben je? Drager? Keukenhulpje?’ Nog steeds leek de jongen niet in staat om te spreken. ‘Je kan toch wel een mantel halen? En breng meteen ook een dubbele portie gedroogd konijnenvlees.’

Var glimlachte terwijl de jongen struikelend wegliep. Op die leeftijd zou hij waarschijnlijk op precies dezelfde manier hebben gereageerd wanneer de koning van het zuiden tegen hem had gesproken.

‘Is dat je enige bescherming tegen de gruwelen van het noorden?’ Soms kraste Mirs stem zo fel dat Var er kippenvel van kreeg. ‘Een mantel van konijnenbont? Moet die hun pijlen tegenhouden, hun lange rechte zwaarden?’

Var raapte de sabel op die hij had laten vallen. ‘Ik heb dit nog.’

Een oranje bal vloog kwetterend door de witte grot. Var strekte zijn arm uit zodat ze hem kon zien tussen al die soldaten. De steenharpij – haar meisjesgezicht was kleiner dan Vars handpalm en haar vogellichaam niet groter dan zijn voet – schoot onmiddellijk op hem af. Ze sloeg haar klauwen in de leren koker die Var rond zijn onderarm droeg en sloeg een enkele, hoge kreet.

‘En ik heb Meli om me te beschermen. Ze is ondertussen al bijna volwassen.’ Bovendien was Meli groot voor een gedomesticeerde harpij en evenaarde haar moed de kracht van haar rode tanden, puntige neus en scherpe klauwen. Toch zag ze er nog steeds even schattig uit als drie jaar geleden, met die warrige oranje veertjes op haar hoofd en die gele schijf-oogjes, als halve maantjes.

De knaap kwam inmiddels terug. Hij liep met voorzichtige stappen tussen de rustende soldaten.

De mantel en het gedroogde konijnenvlees dat de jongen hem aanreikte borg Var op in zijn leren tas. Daarna gespte hij zijn sabel aan zijn riem. Als laatste stopte hij Meli in de tas. De harpij had ondertussen haar tweede vorm aangenomen, die van een ronde, grijze steen.

‘Tot gauw, Mir,’ zei Var terwijl hij naar de uitgang liep. ‘Hopelijk hoef ik je helemaal niet te roepen, dan zie je me hier over een paar dagen weer.’

Het aura van de prinses verkleurde niet – dat deed het zelden – maar Var wist hoe ze zich voelde. Ze had er de pest in wanneer

hij haar iets opdroeg, maar een bevel van de koning kon ze niet naast zich neerleggen. Ze zou in de witte grot blijven, wachtend op zijn hulproep of het moment dat hij terugkeerde. Voor geen prijs ter wereld zou Var Mir meenemen. Hij had zijn zus nodig, zij was de enige die hem kon helpen om zowel zijn magie als zijn rijk onder controle te houden, maar dat betekende niet dat hij haar moest vertrouwen. Daarvoor herinnerde hij zich de blik op Zia's gezicht nog te goed, vlak voor Mir haar in een plat, zwart lijk veranderde.

Zodra Var de witte grot uit liep, leek het alsof zijn longen openklapten en hij eindelijk weer normaal kon ademen. Een loei-hete nachtbries waaide door zijn haren, probeerde grip te krijgen op de leren tas die aan zijn schouder hing. Wat voelde het heerlijk om even alleen te zijn. Maar er was geen tijd om te genieten. De nacht was kort en voor de zon opkwam moest hij aan de andere kant van de Grote Muur zijn. Hij wist wat er gebeurde met mannen die het brandende zonlicht trotseerden; de verkenners hadden hun witte beenderen naar het paleis gebracht.

Met grote passen liep Var over het rotsplateau. Hij liep niet over het smalle pad, dat bezet was met dezelfde tegels als de vloer van de witte grot, maar nam de weg die zijn verkenners voor hem hadden uitgestippeld. Achter zich zag hij tientallen schimmen die hem vanuit de witte grot nakeken. Var verdween uit hun zicht zodra hij het vaag uitgesleten pad nam dat rond de volgende bergrug kronkelde, maar het duurde nog een hele tijd tot hij de doffe schijn van hun blauwe aura's niet meer door de rotsen heen zag.

Een dikke, witte bol verlichtte Vars pad. Het was de eerste keer dat hij de maan zag en het was moeilijk om aan de vreemde kleur en de intensiteit van dit licht te wennen – Var zette meer dan eens een verkeerde stap. Alleen de groene tovenaarsstekens in de

troonzaal van het paleis hadden nog feller geschenen.

Nadat hij uren tegen de hete bergwand had gekleefd – zijn voeten schopten steentjes los die kletterend in een ravijn van wel een kilometer diep verdwenen – moest Var tussen twee steile bergruggen door, over een pad dat lang geleden door mensen of dieren was uitgesleten. Daarna ging het loodrecht omhoog langs de klimhaken die de verkenners voor hem hadden achtergelaten.

Tijdens het klimmen zweefden Vars gedachten naar het meisje met het rode haar en de ogen die vuur spuwden. Het was drie jaar geleden dat hij haar voor de laatste keer in een visioen had gezien, maar haar stem klonk nog even helder in zijn hoofd als toen. *Kom naar hier*, had ze gezegd. *Bevrijd me*. En nu trok Var eindelijk naar het noorden. Hij ging omdat het meisje een manier wist om het hete zuiden af te koelen, maar zelfs als haar plan mislukte en hij er alleen maar in slaagde om haar te bevrijden van de monsters die haar gevangenhielden, zou zijn tocht niet tevergeefs zijn.

Nadat Var zichzelf aan de laatste klimhaken omhoog had getrokken en een smalle bergkam was op gekropen, stond hij bijna op gelijke hoogte met de woeste, zwarte pieken om hem heen. Het uitzicht was onwerkelijk, alsof een vreemde magie hem voor de gek hield. Heel zijn leven had Var in grottendorpen gewoond, diep in de bergen. Wie had kunnen raden dat de wereld er daarbuiten zo uitzag? Aan zijn rechterkant glipten de eerste zonnestralen van de ochtend al langs de bergtoppen. Ze deden de randen van de zwarte bergketen schitteren alsof die uit massief zilver bestonden. Maar het was datgene wat achter Var lag – voorbij de bergen – dat zijn adem in zijn keel deed stokken. Waar de zilveren pieken slonken tot ze niet meer waren dan heuveltjes begon een

enorme woestijn. Var kon het einde van de gele vlakke niet zien, als dat er al was.

Hoewel het kopje van de zon nog niet boven de bergen uit piepte, werd het met de seconde heter. Zweet liep over Vars gezicht, langs zijn nek zijn zwarte hemd in. Hij dronk zijn laatste restje water op terwijl hij zich van de woestijn afkeerde en voor zich keek, naar de Grote Muur, die een paar honderd meter verderop loodrecht omhoog schoot. Links en rechts van Var strekte de zwarte keten zich eindeloos ver uit, maar vlak voor zijn voeten hielden de bergen abrupt op. Daar wachtte de dodelijke omhelzing van een kilometers diepe kloof, haar helling bijna even loodrecht als de Grote Muur.

De Grote Muur zelf was een eindeloos lange, eindeloos hoge grens gemaakt uit magie. Haar glanzend gouden oppervlak pulserde lichtjes. Vonken magie schoten ervan af en dwarrelden de diepte in. Nu zou Var ontdekken wat de lessen van prinses Nevsemir waard waren. Hij wist dat hij de Grote Muur niet kon vernietigen, maar hij moest er ten minste een bres in kunnen slaan. Als dat niet lukte kon hij er vanaf deze kant wel doorheen – de muur was vanaf het zuiden doordringbaar – maar dan kon hij nooit meer terug.

Var sloot zijn ogen, zodat hij de Grote Muur alleen nog met zijn magie zag. Het gevaarte zag er exact hetzelfde uit: een glanzend gouden plaat die continu vonkjes uitspuwde. Var had nooit eerder meegemaakt dat zijn fysieke ogen hetzelfde zagen als zijn magische blik, maar hij wist wat het betekende: de Grote Muur bestond uit pure toverkracht.

Vars eigen magie vloeide via zijn borstkas naar zijn uitgestrekte handen, tot ze door zijn vingertoppen uit zijn lichaam sprong. Met zijn ogen nog steeds gesloten zag Var zijn kracht naar de

Grote Muur vloeien als golfjes op het meer van Cylix, even gifgroen als de tovenaarsstekens in die grottenstad.

Var wankelde toen zijn groene magie op de gouden muur insloeg. Een vreemde kracht daverde door zijn lichaam en deed hem beseffen hoe klein hij was; niet meer dan een babyharpij op de schouders van de grote tovenaars van weleer. Toch slaagde zijn magie erin zich aan de Grote Muur vast te haken, precies zoals Mir had gezegd. Nu kwam het erop aan. Var duwde meer kracht naar buiten, zoveel als hij kon. De immense stroom kwakte tegen de grens en brak enkele gouden brokjes magie los. Vars kracht zoog de brokjes vast, balde ze samen en kleefde ze een beetje lager weer tegen de Grote Muur. Nu de eerste bres geslagen was, kwamen de volgende stukken makkelijker los. Eerst waren ze niet groter dan een vingerkootje, maar daarna groeiden ze tot de grootte van een vuist en ten slotte sloeg Var brokken los die groter waren dan de grot die hij eenentwintig jaar lang 'thuis' had genoemd.

Alle afgebroken stukken balde Var samen en kleefde hij aan-een, tot de brug die hij daarmee vormde de zwarte bergkam onder zijn voeten aanraakte. Toen Var zijn ogen opende zag hij door het immense gat in de Grote Muur – even hoog en breed als het tovenaarspaleis in Cylix – dat aan de andere kant precies hetzelfde was gebeurd. De gouden brug reikte tot aan een van de torentjes die uit de immense stad van het noorden verzezen.

De stad zag er anders uit dan toen Vars geest er drie jaar geleden naartoe was gereisd. Er stond geen zon aan de hemel die het witte laagje op de duizenden torendaken deed schitteren. Er waren slechts donkerblauwe wolken die een diepe schaduw wierpen over de torens en de platte daken. Ook het uitzicht was anders nu Var de stad vanuit het zuiden aanschouwde. Net zoals de berg-

keten rees de stad loodrecht omhoog, gebouw boven op gebouw. In de honderden meters tussen de bergen en de stad was niets behalve de Grote Muur, die aan de kant van het noorden alle levende wezens afstootte.

Een ijsskoude wind blies regen door het gat in de Grote Muur. De druppels spetten in Vars gezicht, scherp als schilfers glas. Hoe kon het nu regenen? Toen Vars geest drie jaar geleden naar het noorden was gereisd, had hij deze dag gezien. Of had hij zich in het moment vergist? Zijn magische tijdsgevoel sprak dat tegen. Het was nu slechts een paar minuten na het moment waarop hij het meisje met de rode ogen had verlaten. Toch had het toen niet geregend en nu wel. Wat was het weer in het noorden veranderlijk!

Var nam even de tijd om zijn warme spullen aan te trekken: zware leren kleren, handschoenen, laarzen en de lichtgrijze bontmantel. Na een paar minuten zat alleen Meli nog in de tas. Hij stak haar in zijn broekzak en wierp de lege tas achter zich op de rotsen.

Hoewel Var wist dat zijn sabel minder doeltreffend was dan de harpij en dat het gekromde wapen hem niet zou beschermen tegen honderden noorderlingen, controleerde hij of hij er goed bij kon. Daarna haalde hij diep adem en nam een grote pas. Hij zakte tot aan zijn knie in de gouden brug, maar voor hij de schreeuw kon brullen die in zijn keel brandde, bleef zijn voet steken. Zijn tweede stap was minder groot. Zijn voet trilde, maar ook deze keer zakte hij niet helemaal door de samengebalde magie heen. Vars hart klopte razendsnel terwijl hij verderliep. Hij keek strak voor zich uit, want de gouden magie was zo doorzichtig dat hij de bodem van de kloof kon zien.

De wind werd woester en het regende nu zo fel dat Var door

een zwevende rivier leek te lopen. Al het zweet werd uit zijn haar en van zijn gezicht gespoeld. Hij rilde onophoudelijk maar de kou sloeg pas echt toe toen hij door het gat was. Hij hoorde het klapperen van zijn tanden zelfs boven de huilende wind uit. Nu was Var blij dat zijn voeten diep in de gouden magie wegzonken, want anders had de wind hem zeker van de brug geblazen.

Ik kom, zei hij in gedachten tegen het meisje. Hij verbeelde zich dat haar vuurrode ogen hem lachend aankeken en dat beeld verdreef de vrieskou.